

In the first montage of the film shoots, shown yesterday at Republic, every identical scene ends with the hysterical crying out of the phrase 'Salzburg lied to me!' How are we to understand this?

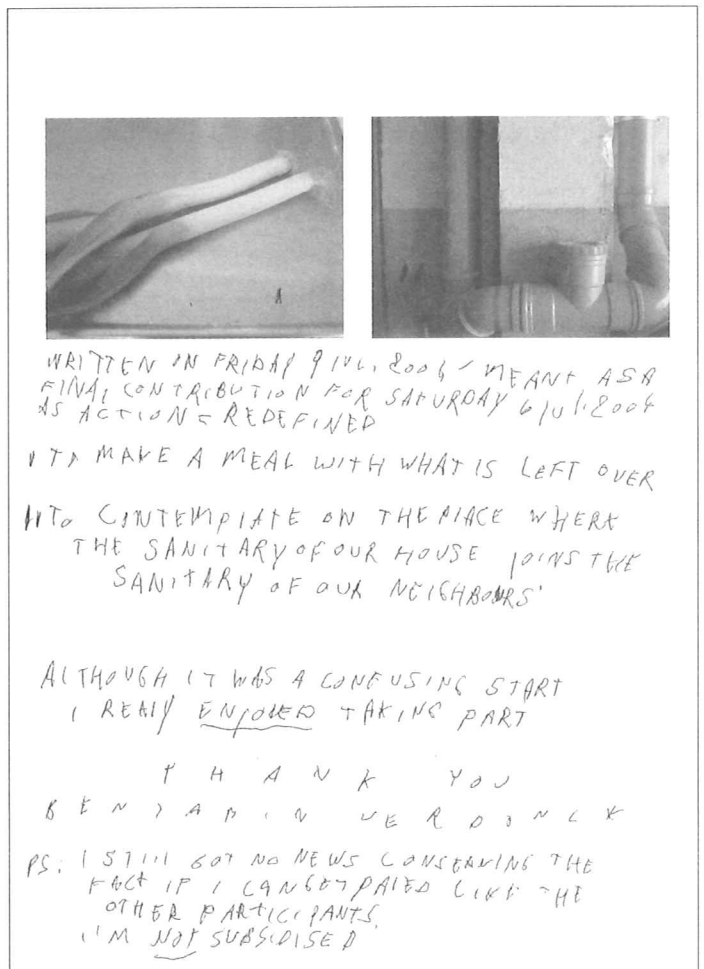
Superamas: 'We personally very much like this sentence. It provides the city with an identifiable identity, with a personal connotation. At the other hand it shows off Salzburg as a place filled to the brim with people's projections and romantic, esthetic or moral expectations. We show this projection in our project. Because it is exactly this projection that makes up the image of Salzburg: a series of romantic anticipations that condition the way we construct our lives. *The Sound of Music*, or the romantic imagination, these apprehensions are crudely confronted with the very basic scenario of the shooting in which no encounter or not even any dialogue is taking place. We focus on the deception, on a very contemporary and even ugly concept of reality. (interview met Superamas over *Salzburg lied to us* / Ministry of Reality / Elke Van Campenhout)

Elena Kovylyina:

'Ich habe schon so viele Aktionen gemacht, dass die Grenzen zwischen Aktion und meinem eigenen Leben verschwimmen. Es gibt keine Trennung zwischen Kunst und Nicht-Kunst.'

iemand in een terroristisch aandoende outfit: zwarte legging en rode bivakmuts. Sluipend in een actiepak. Dat vond ik echt pervers. Ik vraag mij af of je in een wereld waarin terrorisme een brandende kwestie is, en waarin er wel degelijk mensen rondlopen in zwarte kleren met een bom op hun lijf, of je zo'n beeld op zo'n ondoordachte manier mag transponeren als promotie voor je festival. Dat cumuleerde voor mij allemaal in die foto: die rode bivakmuts die zegt "het is kunst, en het is *redefining*, dus weten we niet hoe het eruit zal gaan zien." Met een onderwerp dat zo heftig en zo ernstig is zomaar een plaatje maken om je eigen kunst een air van belangrijkheid te geven, dat vind ik echt problematisch.'

Hoewel Benjamin Verdonck tijdens het festival wel werd opgepikt, en presidente Meg Stuart zelf een uitdrukkelijke uitnodiging schreef om hem alsnog in Salzburg te krijgen, bleek het water te diep. Tussen de intenties van het festival en de individualiteit van de maker. Maar ook tussen een kunstenaar met een eigen praktijk en traject, en een organisatie die die kunst restloos wil binnenrijven in een politiek correcte context.

foto's Benjamin Verdonck

Rebel, rebel – kunst als politiek schaamlapje

Uit de gesprekken met Benjamin Verdonck en andere kunstenaars ontwikkelde zich langzamerhand een heel andere invulling van politiek theatermaken. Een invulling die niets vandoen heeft met de politiek correcte beweging die sinds de jaren '80 het Vlaamse kunstenaarschap teistert, en waarin voorstellingen pas interessant worden als er met gedegen dramaturgische ijver in elke letter naar mogelijke actualisering wordt gespeurd. Toen de politiek in de vorm van nieuwsberichten, samples en politieke herschrijvingen zijn opwachting maakte in het theaterlandschap, leek opeens alles aan maatschappelijke reoriëntatie onderhevig. Het VTi lanceerde de reeks *Strategieën tegen Extreem Rechts* en overall doken referenties op naar het Vlaams Blok, of nog extremer, naar nazisme en fascisme, als de dreigend opgestoken vinger van een zichzelf op de borst slaand kunstenaarschap. Iedere actuele lezing die in Shakespeare een voorafspiegeling van een fascistische samenzwering vermoedde, bracht theateraal Vlaanderen een stapje dichterbij de politieke verkleuring waar een groot deel van het landschap tegenwoordig